

Когато 3-я рота при Стара-Загора се приближи до кръстцитѣ и отъ строя паднаха нѣколко челоуѣка ранени и убити, опълченеца Б. се отдѣли отъ ротата и се спустана да бѣга къмъ кукуруза. Азъ му извикахъ, като му казахъ, че е срамота да се отдѣля отъ другаритѣ си. Б. веднага се върна при ротата и всичко върше въ боя се държа примѣрно, и юнашки се хвърляше върху Турцитѣ. Даже и сега на Шипка, когато минувахъ покрай ложементата на 3-я рота, той се исправяше, а когато ротата се извеждаше да срѣщне неприятелската атака Б. винаги се мъчеше да бѣде една крачка по напредъ отъ другаритѣ си.

По командата на Чилиева, опълченцитѣ се събраха при него и той подъ свирението и фучението на куршумитѣ и гранатитѣ запѣ: „шуми марица“. Пѣсенята се подхвана отъ опълченцитѣ и се разнесе, като ехо, по цѣлата позиция. Но опълченцитѣ бѣха принудени скоро да млъкнатъ, защото прѣдвѣстника на нова турска атака — учестената стрѣлба, пакъ се започна.

Оказа се, че Турцитѣ били направили силенъ пристѣпъ на участъка, между казармитѣ и Св. Никола, гдѣто окопитѣ се заемаха отъ орловци и брянци. Силната и стремителна турска атака накарала войницитѣ да трѣпнатъ и нѣкой отъ тѣхъ напустнали ложементитѣ и увлекли подирѣ си и други. Благодарение, обаче, на нѣкои отъ останалитѣ живи офицери, едната частъ отъ бѣгушитѣ била спрѣна и върната пакъ въ окошитѣ, които съ помощта на 1-ва дружина, която бѣше до това време въ резервъ, сж били удържени, а Турцитѣ отблъснати. Подиръ се научихъ, че отстѣпившитѣ войници били дошли на главния прѣвързоченъ пунктъ. Докторъ Вязанковъ, съ запрѣтнати ржкави и потъналъ въ потъ тамъ подавалъ медиц. помощъ на нещастнитѣ ранени войници, а когато видѣлъ множеството войници здрави и съ пушки, той ги запиталъ: кждѣ отиватъ и гдѣ е тѣхното началство.

— Ваше благородие! Всичкитѣ началници сж избити. Другаритѣ ни напустнаха позицията, понеже